

Палкий привіт делегатам XIX комсомольської конференції!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання 9-й.

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ,
МІСЦЕВКОМУ ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 27 (270)

П'ЯТНИЦЯ

30

ЖОВТНЯ
1964 року

Ціна 1 коп.

ПАРТІЇ РАПОРТУЄМО

На свою XIX конференцію комсомол інституту прислав найкращих. Ось вони, відмінники навчання, активісти, майбутні фізики, математики, мовники, літератори, працівники дошкільних установ, дефектологи — ті, що поповнять армію радянського вчителів. Вони принесли на свою конференцію не тільки рапорти про початкову роботу в інституті, але й про величезну громадську діяльність на всіх ділянках багатогранного інститутського життя. Це є чим пишатися, адже зроблено в цьому році немало. Про це і розповідає у своїй звітній доповіді секретар комсомольського комітету Григорій Максименко.

Вчитися якнайкраще, готувати себе до вчительської праці — ось головне. З цією метою в інституті розгорнувся рух за звання перелічених груп по вихованню активних будівників комунізму, в якій зосередилася переважна більшість студентських колективів. Окремі з них, як II курс відділу російської мови, літератури і музики (комсорг Д. Веприняк), II курс педагогічного факультету (комсорг П. Гідроневич і В. Семененко), курс дефектологічного факультету (комсорг Ю. Торба і Л. Первак), досягли значних успіхів у навчальній та громадській роботі, стали переможцями у змаганнях.

Порядували в цьому році і виступили, з яких 33 комуністи і комсомольці одержали дипломи з відзнакою. Особливо слід відзначити В. Гнатюк, В. Шаповаловського, Г. Кривичуку, Л. Зубко, Л. Бойко, М. Булуй, В. Волошевича, В. Юцевича, Л. Здобнікову, В. Святенко, О. Сугак і ін.

Немало успіхів досягли студенти на педагогічній практиці в школах, дитячих садках, піонерських таборах тощо. Все це свідчить про те, що з кожним роком зростає фахова підготовка працівників освіти, міцніють їх знання, поглиблюються практичні навички.

А скільки було проведено цікавих заходів політико-масової роботи. Так, серед багатьох вечорів незабутніми навіки залишаться «Вечір бойових знамен», де вступали учасники боротьби з фашизмом, зустріч в колишньому комісаром легендарної «Аврори» Бєлишевим і багато інших.

Комсомол інституту — застрільник багатьох корисних справ не тільки в стінах вузу, але й далеко за його межами. 58 студентів цього літа працювали на будівництві житлових будинків у Цілинному краю, 44 — на новобудовах Київщини, 1050 — допомагали збирати радгоспам урожай овочів і фруктів. А скільки дбайливих студентських рук працювало на впорядкуванні Радянського району, на будівництві спортивно-оздоровчого табору. Молодь не тільки працювала фізично, але й провела серед населення велику політико-виховну роботу. Багато юнаків і дівчат народжено Почесними грамотами обкомів та райкомів комсомолу.

Великі успіхи комсомолу інституту і в художній самодіяльності і в шефській роботі, і в оборонно-спортивній. Проте не слід забувати, що в нас ще немало ледарів-порушників громадської дисципліни, людей випадкових у нашому колективі. Є в нас і п'яниці, і хулігани, і егоїсти... Біда, коли заходи комітету комсомолу по вихованню окремих із них не знаходять відповідної підтримки в деканатах, як це, наприклад, було із студенткою Безпалько. А скільки ще серед комсомольців пасивних людей, які не цікавляться тим, що відбувається в інституті, дуже далекі від громадсько-корисної діяльності. Окремі групори

Мал. М. Гуменюка.

ЮНІСТЬ МОЯ!

Не водила мене ти в грозові походи
І не кидала вітром у груди мені.
Я не йшов через гори, не брив через води,
Не ставав у двобій, не горів у вогні.

Дев'ятнадцять усього... І кажуть, що світа
Зовсім мало побачив і змряв, авжеж...
Юність світла моя, як тебе не любити,
Ти веселками-веснами в серці цвітеш!

Ти для дужого зльоту дала мені крила,
Повела по дорозі, що сонцем сія.
Ти вогнем променистим у праці горіла,

Невгамовна, замріяна юність моя!
Ти утоми і туги не знаєш ніколи —
Як опівать, так опівать, як любити,
так любити!

І голубить весна молодих, ясночоліх,
І впливає снагу, і у серці бринить.

День новий настає... Вітер свіжий в обличчя.
Батьківщині дає він нестримну ходу.
Юність світла моя! Ти на подвиги кличеш —
Я іду!

Василь ОСТРЯНИН.

не розуміють своєї ролі як організаторів життя групи, самі не є прикладом у навчанні і поведінці.

Новообраному комітету комсомолу треба врахувати недоліки роботи минулого року, зробити все, щоб на всіх ділянках комсомольського життя інституту було ще більше досягнень.

Слово надається члену комітету комсомолу інституту І. Бовтуну.

Він зупиняється на питанні ідейно-виховної роботи серед молоді. На його думку, ще не все зроблено у цьому напрямі і в групах, і з окремими комсомольцями. Адже це факт, що не всі групи включилися у змагання по вихованню молодих будівників комунізму, а окремі з них зробили це формально. Незважаючи на значні успіхи в лекторській роботі, піонерській, ми не можемо сказати, що все

вже зроблено. Окремі комсомольці і громадських доручень уникають, і допускають аморальні вчинки. Тому деякі з них були виключені з інституту, з рядів ВЛКСМ. Осудження вимагають і ті, хто втратив комсомольський квиток, не дотримав слова, залишився в стороні від справ групи чи курсу, а таких у нас немало. Конференція продовжує свою роботу.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Ми не чекали пам'ятників, які нам збудують, а будували їх самі про себе: будували будинки, зернохосвище, клуби і т. д. Що не цілинник — то біографія, маленька, але славна. Як день — то подвиг. Там бурлило цікаве, сповнене романтики життя. Мені особливо запам'ятався випадок, про який і хочу розповісти. Одного разу штаб направив мене в селище Семиозерне, де я повинен був

взяти участь у концерті. З завданням впоратись було нелегко, бо йшов густий дощ, розмило дороги. Проте наш шофер студент Василь Кравченко з надзвичайною легкістю вів машину по здавалось би непрохідних дорогах. На одній із зупинок він подав мені дорожній лист, якого витягнув із записної книжки. Звідти ж випала суха пелюстка. Я подумав, що це пам'ятка від коханої, але Василь

спростував мене.

— Ні, — тихо сказав він і голос його затремтів. — Від батька. І він розповів.

...1943 рік. Кілька днів ідуть бої на підступах до Запоріжжя. Шість грузовиків безперервно підвозять до передової боєприпаси. Одного разу з рейсу повернулося їх тільки п'ять.

— А де Кравченко? — запитав командир полкової батареї.

Водії, ледве стримуючи сльози, опустили голови. Офіцер зняв кашкет. А ефрейтор Свиридов передав йому пакунок, додавши: — Ось все, що залишилося в багажнику його машини.

Лейтенант розгорнув. У червоноармійській книжці лежали вчетверо складені дві поштові листівки від дружини і суха пелюстка червоного маку.

Після війни до родини Кравченків завітали друзі водія.

— Ось чому, — закінчив Василь, — я тепер ніколи не розлучаюсь з маками. Вони буйно цвітуть на могилі мого батька в запорізькому степу, вони біля нашого дому, зі мною в машині.

І я згадав слова поета про мужніх людей.

Герой не погине, умирай,
Двойная жизнь ему дана,
И эта жизнь его вторая
Бессмертной славою полна.

Так, герої не вмирають. Вони вічно живуть у ділах і думках наступних поколінь. Ось в таких червоних маках і пожовтілих листах, що зберігають сини солдатів біля своїх сердець.

Ось він, загін цілинників нашого інституту.

Валерій УРИВСЬКИЙ.

СПАСИБІ ТОБІ, КОМСОМОЛ!

МОЛОДЦІ!

Це Трус Галина. Вона — фізик, але відзначилася на будовах Кагарлика. Та й на збиранні овочів не підвела.

У цьому ж загоні працював і її однокурсник Сергій Ромусік. Добре працював. По-корчагінськи.

А Василь Коршак з дефектологічного. Він прославив своє ім'я на ціліні.

Книги Вадима Собка охоче читає молодь. І неважко зрозуміти, чому приваблюють юнаків і дівчат його твори. Герой більшості повістей і романів В. Собка — молодша людина, не отой прикладжений, підфарбований герой, якого ми зустрічаємо на сторінках окремих видань, а представник молодого покоління, котрому властиві пошуки і помилки, перемоги і сумніви, впертість у досягненні мети, закоханість у життя.

«Зоряні крила», «Нам спокій

НАМ ПИШУТЬ. НАМ ДЯКУЮТЬ.

ПРИКОРДОННИКИ

Літом цього року у нашому прикордонному загоні побувала група студентів Київського педінституту імені О. М. Горького. Так, до нас завітали студентки Світлана Бабкіна і Тамара Зінченко, які познайомилися з життям і побутом прикордонників, провели бесіди про живопис, розповіли, як працюють і вчаться київські студенти. Дівчата запрошували бійців після закінчення військової служби поступати в інститут, зокрема в київський педагогічний. Ми дуже були вдячні студенткам і просили їх передати палкий привіт всьому колективу інституту, побажання частіше бувати у нас на заставі.

Дійсно, наші зв'язки з кожним днем все більше налагоджуються. Нещодавно на нашій заставі побував секретар комітету комсомолу педінституту Григорій Максименко, який цікаво розповів про свою поїздку цього літа до ФРН. Тоді ж до нас прибула студентка будівельного інституту Світлана Коновалова. Вона виступила із доповіддю про життя і діяльність секретаря ЦК ВЛКСМ А. Косарева. Потім між гостями і членами комітету комсомолу застави відбувся обмін досвідом комсомольської роботи.

Нам би хотілося, щоб дружба між студентами Київського педінституту і прикордонниками була надалі ще міцнішою. Приїжджайте до нас! З радістю зустрінемо.

Цілинники

Вони прибули до нас на заклик партії. 58 студентів вашого інституту за період літніх канікул побудували вісім житлових будинків, зернохосвище, амбулаторію, гараж, відремонтували кілька квартир. Серед них особливої поваги заслугоують О. Гайова, І. Семенюта, Н. Сухіна, В. Уривський, С. Волков, М. Шевчук, Г. Бортковська, Е. Косенко, О. Присяжний, П. Гезун, В. Максименко, Г. Григор'єв, А. Віктор. Постійно крім своєї основної роботи виконував також обов'язки кореспондента. Студенти прочитали 8 лекцій по радіо, 16 — на фермах, випустили 7 стінгазет, провели 18 вечорів молоді, дали 13 концертів художньої самодіяльності. Велика робота проведена з учнями в початкових школах, серед піонерів тощо. Важко навіть перерахувати види всіх робіт, де брали участь студенти. Спасибі вам, майбутні педагоги, від усього колективу нашого радгоспу за те, що зробили ви для нас. Ви будете справжніми вихователями будівників комунізму.

Директор радгоспу «Москалевський», парторг, голова робіткому. Казахська РСР, Кустанайська область.

М. ГУДАН,
комсорг застави.

Піонери

Це було не так давно. Літом я був у піонерському таборі «Дружба», розташованому у трьох кілометрах від Ірпіня. Струнки сосни, чистота, порядок.

У розмові з директором табору я дізнався про роботу наших студентів. Особливо він відзначив Василя Лісового, Наталку Степенко, Віру Гапоненко, Олега Кучера, Дмитра Веприняка, які працювали піонервожатами. З них найперше грамотою за відмінну роботу був нагороджений Д. Веприняк, потім — інші. Минуло трохи часу і по республіканському радіо мені довелося почути теплі слова про наших студентів-піонервожатих. Особливо приємно було дізнатися про це самим дітям, які з великою любов'ю ставляться до своїх старших товаришів. Вони вдячні студентам за працю, бажають їм успіхів у роботі і навчанні. Особливо приємно згадати про це у дні, коли комсомол інституту підводить підсумки роботи за рік. Про піонервожатих інституту можна сказати тільки хороше.

І. ВАСИЛЕНКО.

ПИСЬМЕННИК МОЛОДІ

Тільки сниться, «Матвійська затока», «Срібний корабель», «Суворий друг...». Читати ці книги, значить іти дорогами юності, знаходити відповіді на питання, які тебе хвилюють.

І тому так тепло зустріли не-

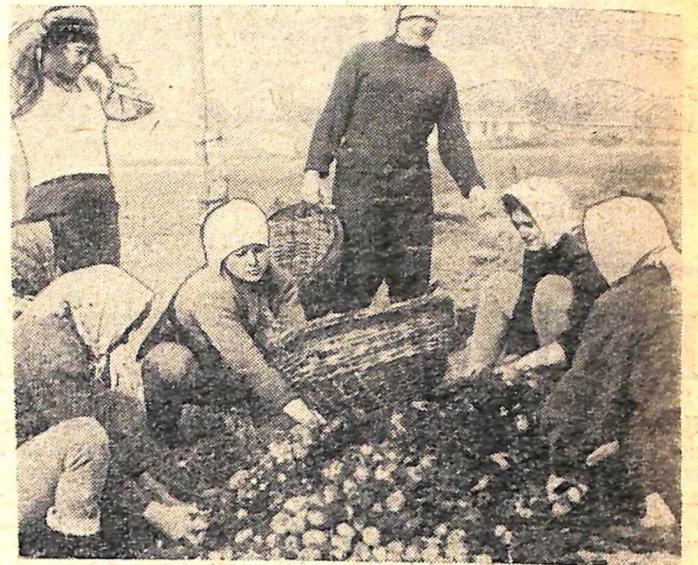
На фото: виступає Вадим Собко.

давно Вадима Собка студенти мовно-літературного факультету. Письменник розповів про те, як він працював над п'єсою «Київський зошит», присвячену важливим радянським патріотам — київським підпільникам, що діяли в місті під час Великої Вітчизняної війни. На прохання студентів Вадим Миколайович поділився спогадами також про свої фронтові дороги.

— Над чим ви працюєте зараз? — запитали письменника його юні друзі.

— Пишу повість «Четверта рота», маю задум взятися до роботи над збіркою повістей «Комсомольські ночі».

Як видно, комсомольська тема ніколи не залишає письменника. Учасники зустрічі побажали йому нових творчих успіхів.

На збиранні картоплі.

Фото Ю. Кабанченка.

БУДІВЕЛЬНИКИ

Ми полюбили вас з першого ж дня. І не тільки за невтомність у праці, за бажання зробити якомога більше для народного господарства, але й за невичерпану бадьорість, чудовий корчагінський оптимізм, горіння у малих і великих справах. Ми здружилися з вами назавжди і чекаємо на вас знову — як робітників, лекторів,

учасників художньої самодіяльності. Завжди будемо раді. Приїжджайте, дорогі наші друзі-студенти.

С. ЛИСЕНКО,
секретар комсомольської організації будови Кагарлицького кукурудзооброблювального заводу.

Справжній тобі фронт

Ще й прізвище дав йому хтось... Франтіков... Всякі асоціації приходять для порівняння. Але уявіть собі, що зовні він не відповідає цьому найменуванню. Звичайний хлопець. Як мовчить, нічого не робить, то й не розкусиш. Коли вирішили їхати на допомогу у будівництві кукурудзооброблювальних заводів у Кагарлик, виявив бажання не відставати. Тільки ж не знали ми, що його туди вело, яку мету мав. А виявилось, що Микола думав там поганятися за довгим рублем. Запропонували йому працювати електриком з оплатою 60 карбованців, а він став дибки: мало, каже, не підходить. Стали йому доводити, що коли захочеш, то і більше можеш

заробити, тільки не лінься, а він і розсердився. Не хочу, каже, вночі вставати, всякі аварії ліквідувати, не можу я день у день працювати. А дисципліна, комсомольський обов'язок? Яюсь без них проживу! Сказав і гайда на Київ, шукати більших заробітків. Так і прогайнував цілісіньке літо в гуртожитку — спав, їв, на пляж ходив, бо матуся з Ленінграду гроші висилала ледачому синкові. А в осінь студент 2 курсу фізико-математичного факультету В. Франтіков і на роботу в радгосп не поїхав. Кажуть, що останнім часом десь зник, не попередивши нікого в інституті. Отакій цей Франтіков. Справжній тобі фронт...

ПІСНЯ

Світлій пам'яті славного земляка Григорія Верьовки.

Вона стояла в червоній плахті, простоволоса, і сині очі були в зажурі, і в босі ноги впилися колючки.

— Куди ідеш ти, ясна дівчино?

— Я не дівчина, я Пісня, друже. Туди, до сонця, моя стежина.

— Нам по дорозі, ходімо разом.

Взялися за руки — юнак бентежний і Пісня дивна. Через байраки, рови глибокі, пустині дикі ішли до сонця. І піт солоний котився в очі, шмагали тіло куші тернові.

Юнак стомився — не впала Пісня, найкращим другом була в дорозі, давала мужність і віру чисту, і ніжність щедрю. І спалахнула у сьйві сонця — юнак і Пісня.

Коли згорю я, — казав до неї, — то наді мною зійди калиною.

Зійшла калина...

Василь ЧУХЛІБ.